

İ'TİKÂFA GİRMENİN ÖNEMİ*

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berekâtühû!..

Aziz ve sevgili Akra dinleyicileri!

Size Avustralya'nın en büyük şehri Sydney'den hitap ediyorum. Ramazanınız inşâallah, dilerim ki, iyi geçiyordur. Allah-u Teâlâ Hazretleri Ramazan'ın bütün güzelliklerinden sizi hissedâr eylesin, payınızı bol bol ihsân eylesin... Feyziniz çok olsun, Allah'ın rahmetine erin... Dünyanız, ahiretiniz ma'mur olsun...

a. Ramazan Biterken

Ramazan'ın on sekizinci gününe geldik. Edebiyatçıların dediği gibi, günler rüzgar gibi geçiyor. Tabii ömür de öyle olacak. Allah uzun ömür versin ama, ne kadar uzun olsa, “*Kıvrılır, uzar, fakat daire olmaz bu hat.*” dediği gibi şairin, bir zaman bitecek. Onun için hazırlıklı olmak lâzım!

Sanman ki felek devr ile şâmı seher eyler;

Her vâkıanın âkıbetinden haber eyler.

“Gece ile gündüzün peş peşe gelmesi, akşamdan sonra sabah, sabahtan sonra akşamın olması, sadece basit bir olay, bir dönüş değil; her işin sonunu anlatıyor bize...” diyor şair. Tabii her işin sonu, hayat imtihanının da sonu gelecek. Allah hüsn-ü hâtime nasib eylesin...

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ

(القصاص: ٨٣)

(*Ve'l-âkıbetü li'l-müttakîn*) [Güzel sonuç müttakîler içindir.] (Kasas, 28/83) buyruluyor.

Müttakî kul olarak yaşayıp, hüsn-ü hâtimeler ile ahirete göçmeyi nasib eylesin Mevlâmız... Hayırlı, uzun ömür versin... Fâideli işler yapmak nasib etsin... Güzel eserler bırakmak nasib etsin... Dilerim hepinize Allah-u Teâlâ Hazretleri çok çok, uzun uzun ömürler ihsân eylesin... Sâlih ameller işlemeyi nasib eylesin...

Ama sevilen bir şeyden ayrılınca, insan üzüliyor. İnsana mahzunluk çöküyor. Ramazan'ın on sekizinci günü derken, hemen zihinde bir hesap yapılıyor: “On beş günden fazla... Yarısından çoğu gitmiş.” diye insanın içi cızz ediyor. Böyle bir üzüme oluyor. Allah-u Teâlâ Hazretleri Ramazan'dan istifade eden kullarından eylesin...

Biliyorsunuz Ramazan, bir zaman bölümü; bir ay gündüzlü, geceli, yirmi dokuz-otuz günlük bir zaman parçası ama, herkes için değil. Ramazan'dan istifade etmek isteyenler için, Ramazan'dan istifadeye çalışanlar için bu... Allah istifadeye çalışanlardan ve istifade edenlerden eylesin...

Ramazan'ın başı rahmettir, yâni Allah'ın acımasıdır, merhametidir, kullarına affediciliğiyle, rahmetiyle tecelli etmesidir. Ortası mağfirettir. Çünkü oruç tuttu, terâvih kıldı, gözyaşı döktü,

Kur'an-ı Kerim okudu, yalvardı, yakardı... O yapılan ibadetlerin fâidesi, sevabı, tesiri birikti. Peygamber Efendimiz Ramazan ayı için, "Ortası mağfirettir." diyor. İnşâallah mağfiretine hepimiz ereriz. Allah-u Teâlâ Hazretleri hepimizi, hepimizi mağfiretine erdirsin.

Mağfiret ne demek? Kulların affedilmesi, bağışlanmak demek... Yâni insan bağışlanmayı talep edebilir de, "Şu şöyle olsun!" dilekçe verir de, dilekçesi kabul olacak mı, olmayacak mı?.. "Affet beni Allah'ım, ben suçluydum, suç işlemiştim..." der de bakalım affedecek mi, affetmeyecek mi?.. Peygamber Efendimiz: "Başı rahmettir, ortası mağfirettir." diyor. Yâni Allah, başında kullara rahmet eder, merhamet eder, acır. Kul da güzel kulluğunu ortaya koya koya, Allah'ın mağfiretine mazhar olur.

Ramazan'ın sonu nedir?.. Sonu, kesin sonuç cehennemden âzad olmaktır. Yâni cehenneme düşmeyip, ceza çekmeyip, azab görmeyip, cayır cayır yanmayı cennete girmektir. Ne güzel!.. Allah-u Teâlâ Hazretleri hepimizi mağfiretine erdirsin ve cehennemden lütfuyla, keremiyle âzad ettiği, *bi-gayri hisâb ve ikâb ve azab*; yâni ikâba, azaba, cezâyâ mâruz kalmadan doğrudan doğruya cennetine giren kullarından eylesin...

Bunu can ü gönülden temenni ediyoruz. Gözyaşıyla, kalbimizin titremesiyle, Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin lütfundan kereminden niyaz ediyoruz. Liyâkatımız olmadığını bildiğimiz halde, onun rahmeti geniş olduğundan rahmetinden diliyoruz.

Tabii böyle apansız geçen şeyler şairin dediği gibi, her şeyin acele edilmesi, zamanında değerlendirilmesi gerektiğini bize hatırlatıyor. Demir tavında döğülür. Yâni demir ısınır ısınır, kıpkırmızı olur; o zaman çekiçle döğülüp şekil verilir. Yoksa soğukken demir döğülse şekil verilir mi?.. Verilmez. Tavına geldiği zaman yapılır. Her şeyin zamanını bilmek lâzım, fırsatı kaçırmamak lâzım!..

Peygamber SAS Efendimiz:

عَجِّلُوا بِالتَّوْبَةِ قَبْلَ الْمَوْتِ

(Accilû bi't-tevbeti kable'l-mevt) “Ölüm gelivermeden önce tevbenizi çabuk yapın!” buyurmuş.

Ölüm ne zaman gelecek, onu hiç bilmiyoruz. Apansız geliverir, gelebilir. Allah uzak eylesin, gâfil yakalanmamayı nasib eylesin... Ölüme hazırlıklı olmayı nasib eylesin... Ama birden geliverir diye, tevbeyi çabuk yapmak lâzım!..

Ramazan'ın da on sekizi gitti, ötekisi de gidebilir. Onun için biraz daha gayret etmek lâzım, biraz daha sıkı çalışmak lâzım! Biraz daha koşturmak lâzım! Yarışın, koşunun yarısından fazlası devam etti. Belki idman yapanları, koşanları takip etmişsinizdir. Belki bedeniniz sağlamlasın, gelişsin diye, sizin de idmanlarınız vardır, çalışmalarınız vardır; bilirsiniz. Yarışın sonuna doğru hızlarını arttırırlar. Yâni, uzun koşularda kendisini ilk başta yormasa bile, yavaş yavaş, en sonuna doğru artık hızı arttırırlar.

Temenni ediyoruz, Allah size de gayret, kuvvet versin... Yarışın sonuna doğru bir canlılık versin... Daha güzel kulluk yapmayı, daha güzel ibadetler yapmayı nasib eylesin... Artık tecrübe de kazandınız. Cenâb-ı Hakk'a nasıl böyle ihlâsla kulluk yapılmış, oruçla gördünüz, terâvihle gördünüz. Gece ibadetleriyle gördünüz. Camilerdeki nûrâniyet, o mükemmel ruhânî hava tabii tesir etti, tecrübeniz arttı. Ona göre Allah-u Teâlâ Hazretleri, Ramazanın son on gününü güzel geçirmeyi nasîb etsin...

b. Peygamber Efendimiz'in İ'tikâfı

“Sevgili dinleyicilerimiz! Önümüzde şöyle olacak, aman dikkat edin, fırsatı kaçırmayın!” diye, size önceden güzel şeyleri haber veriyoruz, Adetimiz bu, gayretimiz bu... Size faydalı olmaya çalışıyoruz, hizmet etmeye çalışıyoruz. Âcizâne, nâçizâne hizmetçiniziz, bendeniziz... Bu hafta size neyi hatırlatmamız lâzım, neyi ikaz etmemiz lâzım?.. Bu hafta i'tikâfı size hatırlatmalıyız.

Biliyorsunuz, Peygamber Efendimiz Ramazan'ın son on gününü, yâni yirmisinden sonraki günlerini i'tikâfla geçirirdi. O son on güne *el-aşrû'l-evâhir* denilir. Yâni âhirinde olan, Ramazan'ın sonunda olan son on... Ayı üçe ayırırlar, ilk on, ikinci on, üçüncü on. Üçüncü ona *el-aşrû'l-evâhir* denilir. Aşr on demek, son on gün. Peygamber Efendimiz son on günde i'tikâfa girerdi. Bu sahih hadis-i şeriflerde kesin olarak beyan edilmiş, kuvvetli bir sünnetidir Peygamber SAS Efendimiz'in.

Hazret-i Aişe Anamız, Vâlidemiz RA rivâyet eylemiş. Allah şefaatine nâil eylesin, buyurmuş ki:¹

أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ يَعْتَكِفُ
الْعَشْرَ الْأَوَّخِرَ مِنْ رَمَضَانَ حَتَّى تَوَفَّاهُ اللَّهُ ثُمَّ
اعْتَكَفَ أَزْوَاجُهُ مِنْ بَعْدِهِ

(خ. م. عن عائشة)

RS. 1274 (*Enne'n-nebiyye SAS, kâne ya'tekifü'l-aşre'l-evâhire min ramadân, hattâ teveffâhu'llâh, sümma'tekefe ezvâcühû min ba'dihî.*) buyurmuş.

Arapça mübarek metnini okuduğumuz bu hadis-i şerif ne demek?.. Peygamber Efendimiz'in bu zevcesi, validemiz, Aişe Anamız buyuruyor ki:

“Peygamber SAS Efendimiz Ramazan'ın son on gününde âdetiydi, i'tikâf ederdi.” Ne zamana kadar?.. (*Hattâ teveffâhu'llâh*) “Aziz ve celîl olan Allah-u Teâlâ Hazretleri onun ömrünü bitirinceye kadar, ruhunu kabzedinceye kadar, huzuruna alıncaya kadar; ahirete irtihâl edinceye kadar, vefat edinceye kadar Efendimiz i'tikâf ederdi.”

¹ Buhârî, *Sahîh*, c.II, s.713, no:1922; Müslim, *Sahîh*, c.II, s.830, no:1172; Ebû Dâvud, *Sünen*, c.I, s.747, no:2462; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.VI, s.92, no:24657; Dâra Kutnî, *Sünen*, c.II, s.201, no:11; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.III, s.423, no:3962; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.IV, s.315, no:8354; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.II, s.257, no:3336; Begavî, *Şerhü's-Sünneh*, c.III, s.311; Hz. Aişe RA'dan.

Sonra bir güzel cümle var hadis-i şerifin arkasında, Aişe anamızın ifadesi: (*Sümma'tekefe ezvâcühû ba'dehû.*) “Ondan sonra, yâni ahirete irtihal ettikten sonra zevceleri i'tikâfa devam ettiler.” diyor.

Başkalarından bahseder gibi konuşuyor ama, tabii kendisi de i'tikâf ederdi. Zaten Peygamber Efendimiz hayattayken, bir keresinde mescide bir girdi, baktı ki çadırcıklar kurulmuş mescidin orasında, burasında...

“—Bunlar ne?..” dedi,

“—Vâlideler i'tikâfa niyetlenmişler, çadır kurmuşlar, bölme ayırmışlar mescidin içinde; i'tikâf edecekler.” dediler.

Peygamber Efendimiz o zaman girmedi i'tikâfa, o sene Şevval'de girdi. Yâni, Peygamberimiz'in hayatı zamanında dahanımları i'tikâfa girerlerdi zaten. Yâni bu güzel âdeti Peygamber Efendimiz'den sonra devam ettirdiler demek istiyor Aişe Anamız.

İ'tikâfla ilgili okuyacağım ikinci hadis-i şerif, Buhârî'de kaydedilmiş. Ashab-ı Suffe'den, mescidin müdâvimlerinden, kayıtlı mevcutlarından, Ebû Hüreyre RA rivayet etmiş:²

² Buhârî, *Sahîh*, c.II, s.719, no:1939; Ebû Dâvud, *Sünen*, c.I, s.748, no:2466; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.I, s.562, no:1769; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.355, no:8647; Dârimî, *Sünen*, c.II, s.43, no:1779; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.III, s.423, no:3961; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.IV, s.314, no:8346; İbn-i Huzeyme, *Sahîh*, c.III, s.344, no:2221; Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.480, no:9010; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih- i Bağdad*, c.XIV, s.166, no:7482; Ebû Hüreyre RA'dan.

كَانَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَعْتَكِفُ فِي كُلِّ
رَمَضَانَ عَشْرَةَ أَيَّامٍ فَلَمَّا كَانَ الْعَامُ الَّذِي قُبِضَ
فِيهِ إِعْتَكَفَ عِشْرِينَ يَوْمًا

(بخ. عن أبي هريرة)

RS. 1275 (*Kâne'n-nebiyyi SAS ya'tekifu fî külli ramadâne aşerate eyyâm*) "Peygamber Efendimiz her Ramazan on gün i'tikâfa girerdi." diye rivâyet buyuruyor. Arkasından bir başka cümle var, oradan da ikinci bir bilgi kazanıyoruz:

"Her sene Ramazan'da on gün i'tikâf ederdi. (*Felemmâ kâne'l- âmu'llezî kubida fîhi*) Vefatının vukû bulunduğu sene gelince, (*i'tekefe işrîne yevmen*) o zaman yirmi gün i'tikâf etti."

Peygamber Efendimiz son senesinde yirmi gün i'tikâf eylemiş.

Allah-u Teâlâ Hazretleri şefaatine nâil eylesin...

c. İ'tikâf Nedir?

Dinleyicilerimizin içinde gençler var, taze taze, pırıl pırıl ablalar, ağabeyler, ibadete düşkün kimseler var... Bir keresinde Mecidiyeköy, Levent civarında gidiyorduk. Karşıdan *blue-jean* pantolon giymiş gençler geliyorlar. Saçlar moda-ya uygun, uzun vs. Onlar karşıdan gelirken, bunlar Yirminci Yüzyıl'ın çağdaş gençleri diye, şöyle kenardan geçmeyi düşünüyordum. Bana dönüp de:

“—*Es-selâmü aleyküm ve rahmetu’llâh* hocam!” demesinler mi?..

Nasıl sevindim. Yâni tahmin etmiyor insan, kıyafetinden insanlar anlaşılıyor. Kalpler önemli... Gençlerin içinde nice kıymetli, değerli gençler var; ablalar var, ağabeyler, delikanlılar var...

Bu i'tikâf meselesini belki bilmeyenler vardır, yaşlı olduğu halde de bilmeyenler olabilir. Onun için i'tikâfı biraz izah edelim: *I'tikâf*, *akefe* kökünden geliyor. Bir şey üzerine durmak, devam etmek mânâsına geliyor.

Kur'an-ı Kerim'de anlatıldığına göre, Mûsa AS kavmiyle Firavun'dan kurtulup bir beldeye geldi. Orada baktı ki, o beldenin ahalisi;

يَعْكُفُونَ عَلَىٰ أَصْنَامٍ لَهُمْ

(الأعراف: ١٣٨)

(*Ya'küfûne alâ asnâmin lehüm*) “Kendilerine ait, elleriyle yaptıkları zavallı putçuklarına tapıyorlar.” (A'raf, 7/138) Yâni *abede* mânâsına, ibadet ediyorlar mânâsına geliyor.

وَالْعَاكِفِينَ

(البقرة: ١٢٥)

(*Ve'l-âkifîn*) (Bakara, 2/125) diye de geçiyor Kur'an-ı Kerim'de... Yâni, bir yerde ibadet niyetiyle, ibadet maksadıyla beklemek, bir şeyin üzerinde durmak devam etmek mânâsına geliyor.

İ'tikâf, Ramazan'ın son on gününde sünnettir. Deminki hadis-i şeriflerde, Buhârî'den, sahih kaynaklardan, *Riyâzü's-Sâlihîn*'den size okudum. Görüldüğü üzere Peygamber SAS Efendimiz hiç bırakmamış. En son senesinde de yirmi gün yapmış. İlle son on gün olacak diye bir şey yok, önceden de olabilir. İ'tikâf kuvvetli bir sünnettir, âşikâr bir sünnettir.

Bir de bu sünnetin bir özelliği var, *sünnet-i kifâye* derler buna. Yâni o kadar kuvvetlidir ki, yapılmazsa bir beldenin bütün ahâlisi sorumlu olur. Diyelim ki, taşrada bir kasaba, bir nahiye, bir bucak, bir köy... Hiç kimse i'tikâfa girmemiş. O zaman bütün belde halkı sorumlu olur. “Rasûlüllah'ın bu müekked, bu kuvvetli sünnetini niye yapmadınız Ramazan'da?!” diye hepsi sorumlu olur.

Ama bir kaç tane, bir tane de olsa ibadet aşıklısı çıkar, i'tikâf ederse, öteki yapmayanlardan bu borç, cezalandırma durumu böylece kalkmış olur. Yâni, “Eh, hiç olmazsa beldeden bir tanesi çıkmış, orada i'tikâf ediyor.” diye, beldeye faydası oluyor bir i'tikâf eden insanın. Böyle bir özelliği var, *sünnet-i kifâye* derler.

Meselâ, cenaze namazı *farz-ı kifâye*... Farz ama;

“—Peki benim haberim olmadı. Adam ölmüş. Ben başka yerdeydim. Eyvah, farzmış, ben suçlu muyum?.. Hayır! Duyanlara ve o vazifeyi yapacak kimselere onu yapmak farz... Ama hiç kimse yapmazsa herkes sorumlu olur. Bir kaç kişi yapar da, o vazifeyi yerine getirirse, ötekilerden de sorumluluk kalkar.

Ona *farz-ı kifâye* deniliyor, bu da *sünnet-i kifâye*. Peygamber SAS Efendimiz Ramazanın son on gününde, ömründe her zaman i'tikâf eylemiş. Peygamber Efendimiz'den sonra da ashâb-ı kirâmı, Ezvâc-ı Tâhirât validelerimiz bu vazifeye devam etmişlerdir.

İ'tikâf yapmanızı tavsiye ediyorum. Durumunuz müsait ise, cemaatle namaz kılınan bir camide, cuma namazı kılınan bir camide, ezan okunup müezzini olan, imamı olan bir camide i'tikâfa girebilirsiniz.

Kadınlar da girer, erkekler de girer. Büyükler de girer, küçükler de girer. Çocuğun dahi, henüz temyiz kâbiliyeti kendisinde yeni mevcut olan çocukların dahi i'tikâfı sahihtir. Allah' a hamd ü senâlar olsun.

“—Bazı genç, küçük çocuklar oluyor, babalarının yanında onlar da i'tikâf edebiliyorlar. Olur mu?..”

“—Olur.”

“—Kadının i'tikâfı?..”

“—O da olur.”

“—Kadın mescidde i'tikâf ederse hocam, gecesi var, gündüzü var. Dışarı çıkıp, abdest alacak, nasıl olacak?..”

“—Evet, mescidde değil de, kadınlar daha ziyade evlerinde i'tikâfa girerler. Evlerinin bir odasını mescid edinirler, “Burası benim mescidim olsun...” derler, orada i'tikâf ederler. İ'tikâfın şartlarını orada yerine getirerek, ibadetleri orada yaparak, onlar da i'tikâf sevabını alabilirler.

Erkekler cuma namazı kılınan, beş vakit namaz kılınan bir camide i'tikâf eder.

“—Cuma namazı kılınmayan bir cami olsa hocam?..”

Şimdi artık her camide kılınıyor da, kılınmayan camiler olabiliyor. Meselâ benim gençliğimde hatırlıyorum. Civarımızdaki köylerden bizim köye cuma namazı kılmaya gelirlerdi. Çok özen gösterirlerdi. Herkes atına biner vs... Çünkü her köyde cuma namazı kılınmazdı.

“—Cuma namazı kılınmayan, ama beş vakit namaz kılınan bir camide i'tikâf olur mu?”

Olur. Olur da, cuma namazı için kalkıp yine cuma kılınan yere gitmesi lâzım gelir.

d. İ'tikâfta Ne Yapılacak?

İ'tikâf nasıl geçer, i'tikâf nasıl bir ibadettir? İ'tikâf Allah'a yoğun bir ibadet şeklidir. Artık eve de gitmiyorsunuz, dünyevî işlerle de meşgul olmuyorsunuz, eşinizle de meşgul olmuyorsunuz. Bu arada söyleyeyim, hanımlar i'tikâfa beylerinin izniyle girerler. Yâni, “Efendi, müsaade ediyor musun bana? On gün senden ayrı kalacağım, müsaaden var mı?” diye sorması lâzım!

Çünkü i'tikâfa girdi mi eşinden ayrı durması gerekiyor. Sormazsa olmaz. Hattâ efendisi, “Ben izin vermiyorum!” diye bozdurabilir. İ'tikâfta ne yapacak?.. Yoğun olarak kendisini Allah'a ibadete verecek. Yâni zihnini derleyecek toplayacak, Kur'an okuyacak...

Tabii mescidlerin en güzelini seçmeye çalışmak lâzım, enbüyüğünü seçmeye çalışmak lâzım! En sevaplı mescid hangisidir?.. En sevaplı mescid Mekke-i Mükerrreme'deki Mescid-i Haram'dır. Bazı kimseler eğer Mekke'ye gidebilmişse, son on günü orada caminin içinde yatıp kalkarak, eve gitmeden i'tikâf yapabilecekse, en sevaplı odur. Sonra Medine'deki Peygamber SAS Efendimiz'in mescidi, Mescid-i Nebevî... Sonra Kudüs'teki Mescid-i Aksâ... Sonra camisi büyük, cemaati çok olan yerlerde i'tikâf yapacak.

İ'tikâfta ne yapacak? Dünya kelâmı, insanlarla sohbet vs. mâlâyânî konuşma yapmayacak. Hayırlı sözden başka söz söylemeyecek. Kur'an okuyacak, hadis okuyacak. Öğrenebilir, öğretebilir, öğretmen olabilir.

Talebemin birisi:

“—Hocam, ben i'tikâfa girmek istiyorum ama, çocuklara da Kur'an öğretiyordum. Hangisini yapayım?” diye bana sordu Ankara'da.

Ben de takıldım ona:

“—Bana bak, sen niye iki ibadeti karşı karşıya getiriyorsun, birbiriyle çatıştırıyorsun?.. Hem i'tikâfa gir, hem de i'tikâftayken çocuklar yine gelsinler camiye... Sen onlara Kur'an okutmaya devam et, katmerli sevap olsun! Yâni ekmek kadayırının üstüne kaymak konulmuş gibi tatlı olsun!” diye latîfe ettim.

İnsan i'tikâfta ilim de öğretebilir, ilim de öğrenebilir. Peygamber Efendimiz'in hayatı, sîreti, peygamberlerin ahlâkı olabilir. Kendisi

eline kalemi alır makale yazar, kitap yazar... vs. Günah yapmamaya, boş vakit geçirmemeye, zamanı israf etmemeye dikkat eder.

Böyle bir i'tikâfı tavsiye ediyoruz. Bir iki gün sonra pazar günü başlayacak. İ'tikâf yaparsanız, sünneti yerine getirmiş olursunuz; bir de beldenizdeki i'tikâf yapmayan müslümanları da kurtarmış olursunuz. Çünkü sünnet-i kifâye, yapmayınca onlar da sorumlu olacaktı. Siz yapınca onlar da kurtuluyor.

Biz İskenderpaşalılar olarak, İskenderpaşa camiası, kardeşlerimiz, ihvanımız, dostlarımızla, Hocamız'ın zamanından beri i'tikâfa çok dikkat ediyoruz. Niye Hocamız'dan özel olarak bahsediyorum? İhvânımızdan birisi Hocamız Rahmetu'llâhi Aleyh'e sormuş:

“—Efendim, bizim halvete girecek zamanımız olmuyor. Üniversitede profesörüz, hocayız. Kırk gün ayrı duramıyoruz. Kırk gün bir yere kapanıp yoğun bir şekilde ibadet etmek, halvet yapmak istiyoruz ama, memuriyetimiz müsait değil. Acaba Ramazan'ın son on gününü, on gün on gün yaparak bu i'tikâfın âdabını, bu halvetin faydalarını, eğitimini alabilir miyiz, sağlayabilir miyiz?..” diye sormuşlar.

Hocamız kabul buyurmuş:

“—Olur, girin bakalım!” demiş.

Bu i'tikâfta, halvet denilen çok büyük ve çok yoğun ibadetin eğitimini, onlara on gün içinde kısmen yaptırmış.

Bazı kimseleri Hocamız kendisi çağırırdı, “Sen benim yanımda bir hafta kal bakayım!” diye; onlara bütün bir halvette, yâni kırk günlük çile dediğimiz halvette öğretilcek şeyleri öğretirdi. Mürşid-i kâmil-i mükemmil olduğu için öğretirdi. Evliya eyler, ondan sonra bir yere gönderirdi. Allah-u Teâlâ Hazretleri şefaatine nâil eylesin...

Onun için, ben bizim camiamızda i'tikâfı, küçük halvet gibi görüyorum. Biz de halvetteki zikirler ve sıkı, yoğun ibadet; kimse kimseyle konuşmayacak, bir köşeye çekilecek, cemaate karışmayacak, cemaatle sohbet olmamasını sağlayacak. Daha mûtenâ bir yerde, daha saklı bir yerde yapacak bu i'tikâfı... Halvetteki yasaklara riâyet edecek. Yâni sünnet olan i'tikâftan daha kuvvetli, daha sıkı bir dinî eğitim, zikir, fikir, ibadet çalışması yapıyoruz.

Kardeşlerimize tavsiye ederiz. “Kabul eden ve giren kardeşlerimize Allah büyük feyizler ihsân eylesin!” diye şimdiden dua ediyoruz. Allah-u Teâlâ Hazretleri feyizlerini çok eylesin... Kalblerini pür nûr eylesin... Kalblerindeki pası, kirleri, mânevî lekeleri temizlesin, gönülleri pür nûr olsun... Zihinleri aydın olsun, imanları kavî olsun... Aşkullah, muhabbetullah, ma'rifetullah sahibi olsunlar... Allah'ı seven, Allah'ı bilen, Allah'a güzel kulluk eden kullar olsunlar... Bu halvetle, bu i'tikâfla o noktalara ulaşsınlar diye temenni ediyoruz. Temenni ediyorum, uzaktan dualar ediyorum.

Sevgili Akra dinleyicileri, Allah-u Teâlâ Hazretleri cümlemize ve cümlenize her türlü sevdiği, razı olduğu güzel işleri yapmayı öğretsin... Onları yapmaya bizi muvaffak etsin. Dua ediyoruz:³

اللَّهُمَّ أَرِنَا الْحَقَّ حَقًّا وَارْزُقْنَا اتِّبَاعَهُ وَأَرِنَا
الْبَاطِلَ بَاطِلًا وَارْزُقْنَا اجْتِنَابَهُ

(*Allâhümme erine'l-hakka hakkan, ve'rzukne'ttibâahû*) “Yâ Rabbî bize hakkı hak olarak göster, gördükten sonra da uymayı nasib et!”

Yâni, bazı insanlar hakkı görür, güzeli görür de yapmaz; veya yapmaya gücü yetmiyor veya şeytan çelmeliyor. Bilmek yeterli değil. İslâm'da bilmek bir meziyet ama başlı başına bir meziyet değil. Bilmek uygulamak içindir. Bilecek, bildiğini uygulayacak. Bilecek, ondan sonra ilmiyle âmil olacak, ilmini uygulayacak! Sadece bilmek laf ebeliği oluyor, kuru kalabalık oluyor. Kitap hammallığı gibi oluyor. Elinde veya sırtında yük olarak değil, zihninde taşıyor ama üzerinde görünmüyor, tesiri yok... Öyle olmaz! Yâ Rabbî, bize hakkı hak olarak görüp uymayı nasib eyle...

(*Ve erine'l-bâtîle bâtilen ve'rzukne'ctinâbeh*) “Bâtılın, boşun, yanlışın, zararlının, kötünün de öyle olduğunu görüp, ondan sakınmayı bize nasib et yâ Rabbî!.. Bize tevfikini refik et de, iyi kulun olalım, iyi şeyleri yapabilelim...”

³ İbn-i Kesîr, *Tefsir*, c.1, s.337, Bakara 2/213.

Kötü şeylerden de sakınabilelim yâ Rabbî!” diye dua ederiz. Bu dua Efendimiz’ dendir.

Allah-u Teâlâ Hazretleri bize hakkı ve hayrı işletsin... Şerden ve kötülüklerden ve zararlardan, hatalardan, isyanlardan, nisyanlardan, günahlardan bizi uzak eylesin... Hele şu feyiz ve bereket mevsimi olan Ramazan’ı güzel geçirmeyi nasîb eylesin... Şeytana uymamayı, haramlardan uzak durmayı, orucu hakkıyla tutmayı, sevapları çok kazanmayı; Allah’ın affına, mağfiretine erip, cehennemden âzad olmayı cümlemize Mevlâ’mız nasib eylesin...

Nice nice nice güzel günlere, Ramazan’lara, kandillere sıhhat afiyetle, sevdiklerinizle beraber erişin... Hem dünyada, hem ahirette aziz ve bahtiyar olun, aziz ve sevgili Akra dinleyicileri!..

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu’llâhi ve berekâtühû!..

Prof. Dr. Mahmud Es’ad COŞAN

16. 01. 1998 - Sydney / AVUSTRALYA

[Bütün CUMA SOHBETLERİ’ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
Kürsü